

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci navrhovateľov: **1/ A. Č., rod. L., bytom B., 2/ J. Č., bytom B.** zastúpení advokátom JUDr. R. S., Advokátska kancelária v B., proti odporcovi: **O.P.Ú. v B., za účasti: 1/ S.P.F. v B.,** zastúpeného advokátkou JUDr. Z. B., Advokátska kancelária v B. **2/ H.M. B.,** o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu zo dňa 27. januára 2005 č. j. 2220/2004/PÚ/Tk, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Sp 33/2005-28 zo dňa 8. júna 2006, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Sp 33/2005-28 zo dňa 8. júna 2006 v časti, ktorou rozhodoval o náhrade trov konania **z m e ň u j e** tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznáva a v ostatných častiach rozsudok **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Späťvzatie návrhu na obnovu konania **p r i p ú š ť a**, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Sp 33/2005-37 zo dňa 23. januára 2007 **z r u š u j e** a konanie o návrhu na obnovu konania **z a s t a v u j e**.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu, uvedené v záhlaví tohto rozsudku, ktorým odporca rozhodol tak, že navrhovatelia nespĺňajú podmienky na navrátenie vlastníctva alebo na priznanie práva na náhradu k žiadanému pozemku, nachádzajúceho sa v pôvodnom kat. úz. R. zapísaného na LV č. q parc. č.x, záhrada, vo výmere 81 m² podľa § 3 ods. 1, písm. j/ zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona č.

180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len reštitučný zákon). Navrhovateľov zaviazal zaplatiť právnej zástupkyni účastníkovi konania S.P.F. JUDr. Z. B. náklady trov právneho zastúpenia v sume 3.389,- Sk do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a súčasne ich zaviazal zaplatiť na účet súdu vedený v Štátnej pokladnici súdny poplatok v sume 1.000,- Sk taktiež do troch dní.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a konania mu predchádzajúceho dospel k názoru, že v správnom konaní bolo preukázané, že navrhovatelia ako oprávnené osoby včas podali žiadosť o navrátenie vlastníctva, ale nepreukázali jednoznačne skutočnosti podľa § 3 reštitučného zákona - reštitučný titul. Konštatoval, že pokiaľ navrhovatelia žiadali navrátenie vlastníctva k nehnuteľnosti, ktorá prešla na štát kúpnu zmluvou zo dňa 13.7.1988 uzatvorenou medzi predávajúcimi J. a A. Č. a I. - I. NVB ako kupujúcim, navrhovatelia v správnom konaní nepreukázali reštitučný titul podľa § 3 ods. 1, písm. j/ reštitučného zákona, podľa ktorého kúpna zmluva musela byť uzatvorená v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok. Uviedol, že z predloženého spisového materiálu ako i z výpovede navrhovateľov na pojednávaní súdu v preskúmvanej veci nezistil dôvody tiesne a nápadne nevýhodných podmienok a tieto nastali len na základe tvrdení navrhovateľov. Poukázal na to, že svedkovia vypočutí správnym orgánom vypovedali, že navrhovatelia síce nechceli predať nehnuteľnosť a boli oboznámení s tým, že ak ju nepredajú bude im vyvlastnená, ale okolnosti tiesne neboli svedkami potvrdené, teda nebol preukázaný taký stav predávajúceho, ktorým by sa mala naplniť definícia tiesne pri predaji pozemkov. Podľa názoru krajského súdu správny orgán pri vydávaní rozhodnutia dostatočne preukázal, že v danej veci neboli splnené podmienky reštitučného titulu podľa § 3 ods.1, písm. j/ reštitučného zákona a preto jeho rozhodnutie potvrdil ako vecne správne a v súlade so zákonom.

Krajský súd rozhodovanie o náhrade trov konania odôvodnil v zmysle § 250k O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Navrhovateľov, keďže boli v konaní neúspešní, zaviazal k povinnosti zaplatiť náklady trov právneho zastúpenia účastníkovi konania S.P.F. a súčasne ich zaviazal zaplatiť súdny poplatok podľa § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Proti uvedenému rozsudku sa odvolali navrhovatelia, žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, aby nariadil odklad vykonateľnosti preskúmvaného rozhodnutia odporcu. Tvrдили, že rozsudok súdu prvého stupňa nebol im doručený a ani ich právnomu zástupcovi a až nahliadnutím do spisu zistili, že bol doručovaný prostredníctvom pošty ich právnomu zástupcovi, pričom pri jeho doručovaní nebol dodržaný zákonný postup podľa poštového poriadku ako aj podľa Občianskeho súdneho poriadku a napriek tomu súd prvého stupňa vyznačil právoplatnosť napadnutého rozsudku. Nesúhlasili s rozhodnutím správneho orgánu ako aj s rozsudkom súdu prvého stupňa, ktorým im nebol vydaný pôvodný majetok. Namietali, že súd prvého stupňa sa v preskúmvacom konaní dopustil viacerých procesných pochybení, ktorými im odňal právo konať pred súdom, čo má

za následok jeho nezákonnosť. Poukázali na to, že súd prvého stupňa jednému konaniu prideliť dve spisové značky a to 3Sp 56/2006 a 3Sp 33/2005, konanie pod sp. zn. č. 3Sp 56 /2006 bolo uznesením súdu zo dňa 15.6.2006 zrušené z dôvodu, že o predmete sporu už bolo rozhodnuté a to napriek tomu, že rozhodnutie súdu č. k. 3Sp 33/2006 (zrejme došlo k písacej chybe a navrhovatelia mali na mysli č. k. 3Sp 33/2005) nemohlo byť v tom čase v žiadnom prípade právoplatné. Považovali konanie súdu prvého stupňa pri doručovaní písomností za zvláštne, keď písomnosti – výzvy, doručované žalovanému doručoval opakovane aj niekoľko mesiacov a žalovaný správy orgán reagoval na ne po 11 mesiacoch a žalobcovi resp. jeho právnomu zástupcovi, ktorým doručoval písomnosť len jeden krát a to ešte aj v dovolenkovom období. Vytýkali súdu prvého stupňa postup, keď neprihliadol na ich návrh na vykonanie dokazovania zabezpečením si petícií a na prvom pojednávaní vo veci aj rozhodol napadnutým rozsudkom a v identickom spore vedenom pod č. sp. zn. 3Sp 216/2005 s tými istými účastníkmi konania si požadované petície zo spisu Obvodného súdu Bratislava 2 pod č. sp. zn. 9C 118/92 vyžiadal.

Odporca a ani zúčastnená osoba H.M. B. sa na odvolanie navrhovateľov nevyjadrili, odvolací návrh nepodali.

Zúčastnená osoba S.P.F. navrhoval preskúmané rozhodnutie odporcu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c v spojení s §§ 211 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 5 ods. 1, 2, 3, 5 reštitučného zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku môže uplatniť oprávnená osoba do 31. decembra 2004 na obvodnom pozemkovom úrade, v ktorého obvode vlastnila pozemok, a zároveň preukáže skutočnosti podľa § 3. Neuplatnením práva v lehote právo zanikne. Rozhodnutie o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 vydá obvodný pozemkový úrad. Na konanie podľa odseku 2 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Proti rozhodnutiu obvodného pozemkového úradu podľa odsekov 2 a 4 možno podať opravný prostriedok na súde.

Podľa § 3 ods. 1 reštitučného zákona oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku:

j) kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok,

V zmysle ust. § 1 písm. a/, b/ reštitučného zákona tento zákon upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré neboli vydané podľa osobitného predpisu (zák. č. 229/1991 Zb.). Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

a/ poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,

b) lesný pôdny fond.

Predpokladom navrátenia vlastníctva k pozemkom alebo priznania náhrady za nehnuteľnosti, ktoré nie je možné vydať podľa reštitučného zákona bolo, aby si oprávnená osoba uplatnila reštitučný nárok na pozemkovom úrade v zmysle § 5 ods. 1 uvedeného zákona a súčasne preukázala splnenie zákonných podmienok oprávnenej osoby ustanovených v § 2 ods. 1, 2, ako aj, že žiadané nehnuteľnosti prešli v zákonnej dobe (od 25.2.1948 do 1.1.1990) na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku skutočností taxatívne ustanovených v § 3 ods. 1, 2, 3, právo na navrátenie vlastníctva alebo priznanie náhrady si oprávnená osoba uplatnila v lehote ustanovenej v § 5 ods. 1 (do 31.12.2004) a žiadané pozemky ku dňu odňatia mali charakter pôdy podľa § 1 ods. 1 ako aj, že žiadané nehnuteľnosti neboli vydané podľa zákona o pôde (zák. č. 229/1991 Zb.).

Na konanie o nárokoch oprávnených osôb v zmysle reštitučného zákona sú príslušné pozemkové úrady podľa § 5 reštitučného zákona v spojení s § 32 ods. 1 písm. c/ zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách.

Pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 reštitučného zákona platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení o správnom konaní (ďalej len Správny poriadok) podľa § 5 ods. 3 reštitučného zákona.

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správneho orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie (§ 32 Správneho poriadku).

Správny orgán v danej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav a jeho právny názor bol skutkovo a právne správny, z ktorých

dôvodov v danej veci boli splnené zákonné podmienky pre potvrdenie jeho rozhodnutia súdom prvého stupňa podľa § 250q ods. 2 O.s.p.

Z administratívneho spisového materiálu v danej veci vyplýva, že navrhovatelia ako oprávnené osoby si dňa 7.7.2004, v zákonnej lehote, uplatnili na Pozemkovom úrade v Bratislave v zmysle reštitučného zákona nárok na navrátenie vlastníctva k pozemku nachádzajúceho sa v pôvodnom katastrálnom území R. zapísaného na LV č. q parc. č. x, záhrada, vo výmere 81 m². Predmetná nehnuteľnosť prešla na štát na základe kúpnej zmluvy zo dňa 13.7.1988 uzatvorenej medzi predávajúcimi J. a A. Č. a I. – I. NVB ako kupujúcim. Navrhovatelia v správnom konaní tvrdili, že uvedená kúpna zmluva bola uzatvorená v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, ktoré skutočnosti spočívali v tom, že pri výzve na odpredaj boli upozornení, že ak neuzatvoria zmluvu, bude im pozemok vyvlastnený za nevýhodnejších podmienok; nehnuteľnosť neslúži účelu, pre ktorý bola vykúpená; v súčasnosti je pozemok voľný, nezastavaný, výmera žiadaného pozemku je pre štát nevyužiteľná; navrhovateľka v čase uzavretia zmluvy pracovala ako personalistka; v minulosti povinne musela vstúpiť do KSČ a bola upozorňovaná v súvislosti s danou vecou, že by mala ísť príkladom pre ostatných a nátlak bol vyvíjaný aj v tom, že boli označení za nepriateľov socialistického zriadenia a že táto situácia sa negatívne môže odraziť i na kariére detí a súčasne, že 20 korún za meter štvorcový považujú za nápadne nevýhodnú podmienku vzhľadom na 10 násobnú trhovú cenu, a to i napriek tomu, že uvedená cena bola stanovená v súlade s platnou právnou úpravou. Pozemkový úrad v Bratislave preskúmaným rozhodnutím navrhovateľom nenavrátil vlastníctvo k žiadanému pozemku a ani im nepriznal právo na náhradu, pretože v ich prípade neboli splnené zákonné podmienky podľa § 3 ods. 1, písm. j reštitučného zákona. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že správny orgán na základe vykonaného dokazovania výpoveďou žiadateľov – navrhovateľov, svedkov a z predložených listinných dôkazov dospel k názoru, že navrhovatelia v danej veci neuniesli dôkazné bremeno na preukázanie, že kúpnu zmluvu, na základe ktorej žiadaný pozemok prešiel na štát, uzatvorili v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Správny orgán nevezal do úvahy rozsudok Obvodného súdu v Bratislave č. k. 9C 118/92-45 zo dňa 14.12.1993, ktorý do spisu založili žiadatelia ako dôkaz o tom, že iným vlastníkom bola priznaná tieseň a nápadne nevýhodné podmienky pri uzatváraní kúpnej zmluvy, nakoľko sa jedná o reštitučný titul, kde tieseň a nápadne nevýhodné podmienky sú viazané na subjektívny stav predávajúceho, ktorý sa musí vzhľadom na osobu posudzovať osobitne pri každom uzatváraní zmluvy. Navrhovatelia v zákonnej lehote podali opravný prostriedok proti rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci mu na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania uviedli, že pristúpili k uzatvoreniu zmluvy až potom, keď nemali iné východisko a bolo im oznámené, že keď nedôjde k uzatvoreniu zmluvy, bude im pozemok vyvlastnený, pričom pozemok neslúži účelu, pre ktorý bol vykúpený a naopak pre nich došlo k zhoršeniu životného prostredia devastáciou nehnuteľnosti. Poukázali na to, že v identickom právnom spore a účastníkov na základe petície obyvateľov Prievozu ulíc V., S., O. a R. proti výstavbe doručenej na Miestny úrad B. - R. dňa 19.5.1998 rozhodol Obvodný súd Bratislava 2 vo veci vedenej pod č. sp. zn. 9C 118/92. Navrhovatelia prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní súdu prvého stupňa žiadali doplniť dokazovanie vyžiadaním si petície, ktoré sa vzťahovali k rozsudku Obvodného súdu Bratislava 2 vo veci č. sp. zn. 9C 118/92.

Odvolací súd v rozsahu odvolania navrhovateľov, ktorými dôvodmi odvolania bol viazaný, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa.

Odvolanie navrhovateľov považoval za podané včas, pretože zo spisového materiálu vyplýva, že súd prvého stupňa napadnutý rozsudok doručoval právnomu zástupcovi navrhovateľov prostredníctvom pošty, avšak pri jeho doručovaní neboli dodržané zákonné podmienky doručenia ustanovené v § 47 ods. 2 O.s.p., pretože z doporučenej zásielky súdu, ktorou doručoval rozsudok právnomu zástupcovi navrhovateľov vyplýva, že pošta uložila uvedenú zásielku dňa 14.7.06 na pošte a následne ju vrátila súdu z dôvodu, že adresát neprevzal túto zásielku v odbernej lehote, pričom zo zásielky nevyplýva, či pošta vyzvala adresáta, že mu zásielku opakovane doručí a či aj vykonala opakované doručenie, ktoré skutočnosti majú za následok nespĺnenie zákonných podmienok riadneho doručenia napadnutého rozsudku právnomu zástupcovi navrhovateľov.

Pokiaľ však právny zástupca navrhovateľov namietal procesné pochybenia súdu prvého stupňa, spočívajúce v tom, že v danej veci súd prvého stupňa prideliť jednému konaniu dve spisové značky, doručoval výzvy žalovanému správnomu orgánu opakovane a odňal navrhovateľom právo konať pred súdom, na tieto námietky odvolací súd nemohol prihliadnúť, keďže zo spisového materiálu nevyplývajú.

Súd prvého stupňa v preskúmvanej veci konal v priebehu celého konania pod č. sp. zn. 3 Sp 33/2005. Pokiaľ zástupca navrhovateľov tvrdil, že konanie vo veci č. sp. zn. 3Sp 56/2006 bolo zrušené, bolo vecou zástupcu sa procesnými prostriedkami v tomto konaní domáhať v mene navrhovateľov ochrany, pretože konanie pod č. sp. zn. 3Sp 56/2006 je treba považovať za osobitné konanie súdu a navrhovateľa resp. ich právny zástupca nepredložil odvolaciemu súdu žiaden doklad, ktorý by preukazoval, že uvedené konanie by nejakým spôsobom súviselo s preskúmvacím konaním v danej veci.

Správny súd podľa § 244 O.s.p. v spojení s §§ 250i a nasl. a podľa § 246c O.s.p. v spojení s ustanoveniami tretej časti Občianskeho súdneho poriadku postupuje v konaní aj bez návrhov účastníkov, doručovanie výziev žalovanému správnomu orgánu opakovane nespôsobuje nezákonnosť jeho postupu v preskúmvacom konaní. Zo spisového materiálu súdu prvého stupňa nevyplýva, že by odňal navrhovateľom právo konať pred súdom. Na základe ich opravného prostriedku proti rozhodnutiu odporcu si vyžiadal spisový materiál žalovaného správneho orgánu, vyjadrenia ostatných účastníkov správneho konania, nariadil pojednávanie vo veci dňa 8.6.2006, na ktoré zákonným spôsobom predvolal všetkých účastníkov a súčasne na pojednávaní im umožnil sa k veci vyjadriť. Nemožno považovať za odňatie práva konať pred súdom, keď súd prvého stupňa neprihliadol na žiadosť právneho zástupcu navrhovateľov na doplnenie dokazovania zadovážením si petície, ktoré boli podkladom rozsudku Obvodného súdu Bratislava 2 vo veci č. sp. zn. 9C 118/92, pretože podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je pre správny súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie tohto rozhodnutia. Je na úvahe správneho súdu, či takéto dôkazy vykoná. Súd prvého stupňa v danej veci z administratívneho spisu mal preukázané, že správny orgán sa navrhovaným dôkazom zaoberal a neprihliadol

naň z dôvodu, že rozsudkom v uvedenom súdnom konaní bola iným vlastníkom priznaná tieseň a nápadne nevýhodné podmienky pri uzatváraní kúpnych zmlúv. Bolo však povinnosťou súdu prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku uviesť, z akých dôvodov nepovažoval doplnenie dokazovania navrhované navrhovateľmi za potrebné, avšak nezdôvodnenie tohto svojho postupu nie je možné považovať za také pochybenie, ktoré by malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci s prihliadnutím, že z administratívneho spisu ako aj so samotného tvrdenia navrhovateľov vyplýva, že išlo o dôkaz preukazujúci tieseň a nápadne nevýhodné podmienky v iných aj keď obdobným veciach. Správny orgán správne posudzoval stav tiesne a nápadne nevýhodné podmienky len v konkrétnom prípade týkajúceho sa navrhovateľov. Bolo povinnosťou navrhovateľov podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona predložiť dôkazy o tvrdených skutočnostiach týkajúcich sa ich prípadu a nesplnenie si tejto povinnosť malo za následok, že správny orgán ich nároku nevyhovet pre neunesenie dôkazného bremena.

Z uvedených dôvodov podľa názoru odvolacieho súdu Krajský súd v Bratislave sa v preskúmvacom konaní nedopustil takého závažného procesného pochybenia, ktoré by malo za následok jeho nezákonné rozhodnutie vo veci samej a preto napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa veci samej a súdneho poplatku podľa § 246c O.s.p. v spojení s § 219 potvrdil.

Odvolací súd rozsudok krajského súdu v časti, ktorou rozhodoval o náhrade trov konania zmenil podľa § 246c O.s.p. v spojení s § 220 a v spojení s 250k ods. 1, pretože zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 250k priznáva v preskúmvacom konaní právo na náhradu trov navrhovateľovi podľa jeho úspechu v konaní a v danej veci navrhovateľom nevzniklo právo na náhradu trov tohto konania, pretože neboli v konaní úspešní a žalovanému správne orgánu a zúčastneným osobám nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že navrhovatelia návrhom podaným na Krajský súd Bratislava dňa 7.12.2006 sa domáhali obnovy konania v predmetnej veci, ktorý návrh zobrali späť v odvolacej lehote proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3Sp 33/2005-37 zo dňa 23.1.2007, ktorým súd prvého stupňa návrh na obnovu konania zamietol. Odvolací súd podľa § 246c O.s.p. v spojení s § 208 späťvzatie návrhu na obnovu konania pripustil, uvedené uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a konanie o tomto návrhu zastavil. Nesprávny bol postup súdu prvého stupňa, keď nepredložil vec odvolaciemu súdu na rozhodnutie postupom podľa § 246c O.s.p. v spojení s § 208 a právne zástupcovi navrhovateľov doručil len „vyjadrenie“.

Odvolací súd navrhovateľom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože im nevzniklo právo na ich náhradu v dôsledku ich neúspechu v tomto konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 11. marca 2008

**JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová